

[Justitsministeren.]

og ophold, at han ikke måtte skifte beskæftigelse og ophold uden tilsynets godkendelse, og at han i tilfælde af arbejdsløshed skulle tage ophold på optagelseshjem efter tilsynets nærmere bestemmelse. Denne prøveløsladelse ligger derfor helt på linje med almindelig praksis på dette område; specielt vil jeg understrege — og det lægger jeg megen vægt på — at der ikke i hans tidligere kriminalitet er noget som helst, der kunne lede tanken hen på risiko for, at han ville begå en forbrydelse af den art, han nu er sigtet for.

Vi kommer naturligvis nu og da ud for, at personer i prøveløsladelsestiden eller i tilsynstiden begår alvorlige forbrydelser. Alligevel vil jeg sige, at jeg ikke i det, der er passeret, eller i øvrigt på grundlag af erfaringerne med hensyn til de gældende prøveløsladelsesregler eller den måde, hvorpå de administreres, kan finde begrundelse for en skærpelse af reglerne, idet jeg tilføjer, at der som hidtil vil blive udvist den største agtpågivenhed ved administration af prøveløsladelsesinstituttet.

Iver Poulsen: Jeg takker den højtærede justitsminister for det fyldestgørende svar.

Jeg indrømmer gerne, at jeg ikke var klar over, at det er domstolene, der har afgørelsen med hensyn til prøveløsladelse af psykopatfanger, og justitsministeriet, der har afgørelsen med hensyn til almindelige fanger. Efter den beskrivelse, den højtærede justitsminister nu har givet af fremgangsmåden, vil jeg nøjes med at spørge den højtærede justitsminister, der omtalte det tilsyn, man fører med de fanger, som bliver prøveløsladt, om der — hvad jeg også nævnte i mit første indlæg — måske kunne blive tale om at effektivisere dette tilsyn, således at der derigennem kunne skabes en større tryghed når talen er om prøveløsladelse.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg er helt enig med det ærede medlem i,

at det naturligvis virker opskræmmende på offentligheden, når en person efter løsladelse på prøve begår en alvorlig forbrydelse. Jeg er også helt enig med det ærede medlem i, at tilsynet med den prøveløsladte bør være så effektivt, som det være kan. Imidlertid er det i mange tilfælde vanskeligt at følge ethvert skridt, de pågældende foretager. Må jeg blot belyse dette ved at nævne den konkrete sag, jeg har omtalt. Den pågældende person blev sendt til Assersbølgård, da han skiftede arbejde; det var derfra, han bortgik, og inden man fik fat i ham, havde han begået den alvorlige forbrydelse. Der var ulykkeligt sammenstødende omstændigheder i denne sag. Så vidt jeg er orienteret, havde han begået voldtægtsforsøg, for hvilket han var efterlyst; og hvis denne forbrydelse tilstrækkelig hurtigt var blevet anmeldt, havde der nok været mulighed for, at han var blevet anholdt, inden han begik drabet. Han blev nemlig anholdt på efterlysningen for voldtægtsforsøg, for hvilket anmeldelse var indgivet temmelig sent.

Jeg er også enig med det ærede medlem i, at tilsynet skal være så effektivt som muligt, og det er min overbevisning, at de mennesker, der virker inden for dette område, virkelig gør, hvad de kan, men disse sager frembyder jo mange menneskelige problemer og betydelige vanskeligheder, skabt også af den enkelte.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Hauustrup Clemmensen* til boligministeren:

„Er ministeren rede til at sikre beboerne i de sociale boligselskaber større indflydelse på ejendommenes administration?“

Hauustrup Clemmensen: Medens ledelsen af de sociale boligforetagender, der er organiseret som andelsboligforeninger, ligger hos beboerne, har beboerne i de to andre grupper af sociale boligforetagender, nemlig